

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. Велико Търново, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИЛИЯНА ПОПОВА

Членове: ГАЛЯ МАРИНОВА
МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от ИЛИЯНА ПОПОВА Въззивно гражданско дело № 20224000500270 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 169 от 16.05.2022 г., постановено по гр.д. № 487/2021 г. Русенският окръжен съд е осъдил Прокуратурата на Република България да заплати на Н. П. К., ЕГН *****, сумата от 15 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП, прекратено с постановление на СГП от 29.03.2016 г., изменено относно основанията за прекратяване, а именно, че деянието не е извършено от К.; сумата от 4867 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от същото обвинение, представляващо размера на нетния доход, от който е бил лишен за период от 6 месеца, през които е бил отстранен от длъжност; сумата от 790.37 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди вследствие на същото обвинение, представляващо получено в по-малък размер обезщетение за безработица, ведно със законната лихва върху присъдените обезщетения, считано от 26.07.2021 до окончателното им изплащане, както и сумата от 830.10 лв. – деловодни разноси съразмерно с уважената част от исквете. С решението е отхвърлен предявения иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди над сумата от 15000 лв. до 35000 лв., иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 2400 лв., представляващи заплатено от Н. К. адвокатско възнаграждение в досъдебното производство; предявеният иск за заплащане на сумата от 600 лв., представляваща разходи за психолог и лекарства; предявеният иск за заплащане на сумата от 422.72 лв., представляваща пропусната полза, равняваща се на размера на

законната лихва върху платената парична гаранция в размер на 2000 лв. за периода от 24.02.2012 г. до 19.03.2014 г., искът за заплащане на сумата от 35822.64 лв., представляваща разликата във възнаграждението от 01.07.2016 г. до 26.07.2021 г., както и искът за заплащане на законна лихва върху всички обезщетения за периода от 05.08.2016 г. до 25.07.2021 г., както и искането за разноски над 830.10 лв. до 3210 лв.

Въззивна жалба против горното решение е подадена от ищеца Н. П. К., чрез адв. Ю. М., в частта, с която са отхвърлени следните искове: иск за сумата 2400 лв. имуществени вреди, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение; иск за сумата 422.72 лв. - пропуснатата полза, изчислена като законната лихва за забава върху паричната гаранция от внасянето до възстановяването ѝ; иск за обезщетение за имуществени вреди, представляващи разликата във възнаграждението получавано преди напускането на системата на МВР и получаваното от ищеца след това; иск за присъждане лихва за забава върху всички обезщетения от 5.08.2016 г. до 25.07.2021 г. Жалбоподателят счита, че решението е допустимо, валидно, но в обжалваните му части е неправилно –постановено в нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е необосновано. Моли да се отмени обжалваното решение в тази му част, вместо което да се постанови друго, с което да бъдат уважени предявените искове, които окръжният съд е отхвърлил и да му се присъдят направените за двете инстанции разноски.

От ответника по въззивната жалба Прокуратурата на Република България не е постъпил писмен отговор.

Въззивна жалба против горното решение е подадена от ответника Прокуратура на Република България, в частта, с която Прокуратурата на РБ е осъдена да заплати на Н. П. К., на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, сумата 15 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на повдигнато обвинение по ДП№20-П/2011г. по описа на СО-СГП, прекратено с постановление на СГП от 29.03.2016 г., изменено относно основаниято за прекратяване, а именно, че деянието не е извършено от К.; сумата от 4867.00 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от същото обвинение, представляващо размера на нетния доход, от който е бил лишен за период от 6 м., през който е бил отстранен от длъжност; сумата от 790,37лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, вследствие същото обвинение, представляващо получено в по-малък размер обезщетение за безработица, ведно със законната лихва върху присъдените обезщетения, считано 26.07.2021 г. до окончателното им изплащане, както и сумата от 830.10 лв. деловодни разноски съразмерно с уважената част от исковете. Жалбоподателят счита, че решението е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и е необосновано и моли да бъде отменено в посочените части.

От насрещната страна Н. К. не е постъпил отговор на горната въззивна жалба.

Великотърновският апелативен съд, като взе предвид оплакванията в жалбата, становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установено следното:

Ищецът Н. П. К. твърди, че в качеството му на младши автоконтрольор към Пътна

полиция - Русе с Постановление от 22.02.2012 г. бил привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/2011 г. по описа на СГП, за престъпления по чл.302, т.2 и т.1, вр. ал.2, вр. чл.301, ал.3, пр.1, вр. ал.1, пр.1, вр. чл.20, ал.2 НК и по чл.387, ал.1, пр.2, ал.1 НК и му била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000 лв. С Постановление от 07.03.2013 г. бил привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/2011 г. по описа на СГП за посочените престъпления. На 31.01.2014 г. бил привлечен като обвиняем по същото досъдебно производство за престъпление по чл.301, ал.1, пр.2, ал.2, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 НК. На 09.01.2015 г. бил изготвен обвинителен акт по сл. д. № 20-П/2011 г. по описа на СГП и в РОС е образувано НОХД № 20/2015 г. Същото е приключило с Определение № 533 от 11.12.2015 г., с което досъдебното производство е върнато на СГП, като е дадена възможност на прокурора в 3-месечен срок да го внесе в съда с обвинителен акт. С постановление от 29.03.2016 г. на СГП ДП № 20-П/11 е прекратено спрямо него на основание чл.369 вр. чл.243, ал.1, т.2 НПК. Обжалвал определението, тъй като не бил съгласен с основанията за прекратяване на наказателното производство. С Определение № 47 от 05.08.2016 г. по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС е отменено Определение № 170 от 16.05.2016 г. по описа на РОС и изменено постановление на прокурор при СГП в частта относно основанията за прекратяване от чл.243, ал.1, т.2 НПК на чл.243, ал.1, т.1 вр. чл.24, ал.1, т.1, пр.1 НПК - деянието не е извършено. Наказателното производство срещу него провокирало образуване на дисциплинарно производство и отстраняването му от работа за максималния срок от 6 месеца на основание Заповед рег. № 3631 от 21.08.2012 г. на Директора на ОД на МВР Русе. Самото дисциплинарно производство приключило с наложено му дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното му правоотношение с МВР. В дисциплинарното производство изцяло били използвани доказателства единствено от воденото срещу него наказателно производство и се базирало само на недоказани твърдения от защитен свидетел по досъдебното производство, което впоследствие било прекратено. Почти 5 години в периода от 22.02.2012 г. до 05.08.16 г. срещу него било водено съдебно и досъдебно наказателно производство. Обвиненията били за тежки умишлени престъпления, а той имал ясното съзнание за сериозността на обвиненията. Освен повдигнатите му обвинения, му била определена мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000 лв., която внесъл на 24.02.2012 г., която към него момент не била малка сума. Същата му била възстановена на 19.03.2014 г. Повдигнатото му обвинение било внезапно и неочаквано за него като човек, изпълнявал достойно служебните си задължения и станало повод за драстично изменение в професионалния и личния му живот в негативна посока. Това обвинение било очевидно несправедливо и в пълен разрез с ценностната му система. Животът му се преобърнал. Останал без работа и средства. Простил се напълно с плановите за кариерно израстване и развитие, както и с очакванията за предвиденото в ЗМВР обезщетение. Търсел си работа, за да има някакви доходи, но започнало „ходене по мъките“ и молене за работа при унизителни за него моменти. Отстраняването му от работа довело до уронване на името и престижа му в обществото, така и до състояние, в което за този срок не можел да започне никъде работа, нито имал доходи. Това от друга страна щяло да удължи срока за придобиване право на пенсия от една страна,

а от друга се отразило и на периода и размера на обезщетението, което получавал за безработица. В цялата ситуация не виждал как ще намери начин, за да се защити и да противодейства срещу задействалата се държавна машина. Това създадо у него натрапчиви сценарии, които включвали търпене на ефективно наказание лишаване от свобода за дълги години, всякакъв институционален произвол, обвинения от всякакво естество и трайно и непреодолимо оставане без работа, без доходи и достойно съществуване. Чувството за безизходица първо му отнело съня и се наложило да взема сънотворни, както и самооценката му като личност, чувствал се обиден и омерзен, както и засегнали и емоционалната му устойчивост, започнал да изпитва постоянен страх и необяснимо изникващ гняв. Тези преживявания се отразили и на отношенията в семейството. За периода от малко повече от четири години честта и достойнството му значително били накърнени, срамувал се от случилото се и ограничил рязко контактите си. Пред децата си се чувствал непълноценен родител, не можеш да даде ясен и разбираем отговор на въпроса защо вече не ходи на работа и не носи униформа, защо не може да им купи дребните поискани от тях неща. Това формирало у него натрапчиви фикс идеи, че децата му не нямат същото отношение към него, а това довело до взаимно отчуждение по между им. Тежало му, че децата растат с тези проблеми и търпят лишения. Цялото напрежение и нестабилното му психическо и емоционално състояние го правели безпричинно строг и проявяващ агресия във възпитателските му методи като баща. Още по-тежко се развили личните отношения със съпругата му, защото станал нетърпелив и нетолерантен към дребните недостатъци на съпругата си. От незначителни поводи се раждали скандали с агресия от негова страна. Това довело до охлаждане и тотално отчуждение в отношенията им. Разделили се и впоследствие прекратили брака си с развод с Решение № 1226/04.07.2019 г. по гр. д. № 989/2019 г. Спрял да се вижда и с приятели, и познати като ограничил до минимум контактите с роднините си. След отстраняването му от работа започнали да се обаждат приятели и роднини, разбрали от медии, че в КАТ са отстранени служители и по инициалите предполагали, че той е един от тях. Не искал да разговаря с никого по тази тема и спрял да си вдига телефона. Всички във входа на жилищната сграда, в която живеел, до този момент го познавали като стриктен и държащ на думата си мъж, а се оказал от служител на реда в „престъпник“ според техни коментари. Чувствал се смачкан и репресиран. И понастоящем бил мнителен към хората. Макар и наказателното производство да било прекратено, му било поставено клеймо, което ведно с изживения стрес оставали. Здравословното му състояние също се влошило. Наложило се да взема сънотворни и различни видове транквиланти за борба с постоянното чувство на страх, безпокойство и безизходица. Най-вероятно на неврологична основа се появил о главоболие, което му създадо стракове за онкологично заболяване. Твърди, че освен неимуществените вреди, претърпял и имуществени такива, изразяващи се това, че заплатил адвокатско възнаграждение в наказателното производство в размер на 2400 лв., освен това поради задържането на паричната гаранция вреда за него се явява като пропусната полза в размер на законната лихва за периода от 24.02.2012 г. до 19.03.14 г. в размер на 422.72 лв., направил разходи за посещения и консултации при психолог и лекарства в размер на 600 лв., освен това бил лишен от нетен доход за 6 месеца,

поради временното му отстраняване от работа в общ размер на 4867 лв. Освен това дисциплинарното уволнение се отразило и на размера на получаваното от него обезщетение за безработица и това било вреда в размер на 790.37 лв. След налагане на дисциплинарното му наказание за него се явява и пряка имуществена вреда разликата в трудовото му възнаграждение преди напускането му на системата на МВР и получаваното от него сега. Едва след започване на работа при „Евро петрол 1“ ЕООД през 2013 г. успял да достигне възнаграждение в размер на поне една втора от получаваното от него в системата на МВР. Разликата във възнаграждението му за последните пет години също представлявала вреда пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение, което според него е в размер на 35 822.64 лв. Иска от съда да постанови решение, с което да осъди Прокуратурата на Република България да му заплати обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в размер на 35 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума от 05.08.2016 г., както и 44 822.64 лв. обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва от 05.08.2016 г. до окончателното плащане.

Ответникът оспорва предявените искове. Възражава, че ищецът е останал без работа вследствие на воденото срещу него наказателно производство и твърди, че липсва причинна връзка между твърдените вреди от временно отстраняване от длъжност и уволнението от една страна и обвинението, като твърдените в тази връзка имуществени вреди ищецът е претърпял от предприетите дисциплинарни мерки против него. Направено е възражение за погасяване на вземанията за лихви поради изтичане на тригодишната давност. С допълнителния отговор на исковата молба, постъпил в срока за отговор, ответникът е направил възражение за погасяване на обезщетението за вреди по повдигнати на ищеца обвинения за престъпления по чл.302 т.2 и т.1 вр. с чл.301, ал.3 пр.1 вр. ал.1 пр.1 вр. чл.20, ал.2 НК и по чл.302 т.2 и т.1, алт.2 вр. чл.301 ал.3 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 НК поради изтичане на петгодишната погасителна давност, считано от постановление на СГП от 27.01.2014г. за частично прекратяване на наказателното производство.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства, по отделно и в тяхната съвкупност, намира за установена следната фактическа обстановка:

На 22.02.2012 г. Н. П. К. е привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП за това, че на 06.07.2011 г. около 5.00 часа в гр. Русе, на бул. „България“ в района на отбивката на „КАТ-МВР“, в качеството му на длъжностно лице от категорията на чл.169, ал.1, т.1 ЗМВР /държавен служител/ - полицай, младши автоконтрольор I степен, Е-I степен ОД на МВР - Русе ООР, с-р ПП, група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“, осъществяващ административно-контролна дейност, в съучастие като съизвършител с Ц. Ц., в качеството му на полицейски орган - държавен служител в МВР - полицай, младши автоконтрольор I степен, Е-I степен ОД на МВР - Русе ООР, с-р ПП, група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“, по време на извършване на полицейска проверка поискал от свидетеля 005 РР дар, който не му се следва и приел дар, който не му се следва: сумата от 150 евро с левова равностойност 293.38 лв., за да извърши друго престъпление във връзка със службата му - такова по чл.387, ал.1 НК, а

именно неизпълнение на задълженията му по служба, регламентирани с чл. 4, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗМВР; чл.52а, ал. 2, т. 4 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика; чл.12 и чл.71 от Етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2, т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност на МВР; чл.122, ал.1 и ал.3 от същата инструкция и чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010 г. и № Из2992/16.12.2010 г. относно определяне на длъжностни лица от МВР да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и осъществяват контролна дейност по ЗДвП - да състави документ за административна санкция във връзка с констатирано нарушение по чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП, от което са произлезли вредни последици, изразяващи се в осуетяване на внасянето на глобата в републиканския бюджет и в реализиране на административно наказателна отговорност по ЗДвП на нарушителя, като деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение и докато Н. К. отправял обиди и заплахи към свидетел 005 РР „ти румънец, ще видиш какво ще те направим“, заплаха, че ще конфискува автомобила, а самия свидетел ще отиде в затвора, както и отправял други нецензурни думи и псувни към него, а Ц. Ц. в подкрепа на тези изявления пристъпил към обективизиране на заплахите като започнал да снима с фотоапарат автомобила и предприел действия по демонтиране на контролните табели на автомобила - престъпление по чл.302, т.2 и т.1, ал.2 вр. чл.310, ал.3, пр.1 вр. ал.1, пр.1 вр. чл.20, ал.2 НК и За това, че на 06.07.2011 г. около 05.00 часа в гр. Русе, на бул. “България“ в района на отбивката на „КАТ-МВР“ в качеството му на полицейски орган-държавен служител в МВР- полицай, младши автоконтрольор I степен, Е-I степен ОД на МВР-Русе, ООР, с-р ПП, група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“, осъществяващ административно-контролна дейност, злоупотребил със служебното си положение и неизпълнил задълженията си по служба, визирани и регламентирани с чл.4, ал.1, т.1, пр.2 ЗМВР; чл.52а, ал.2, т.4 ЗМВР; чл.58 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика, установяващи задължение за „осъществяване на ефективен контрол върху спазване на правилата за движение...“; чл.12 и чл.71 от Етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2, т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност; чл.122, ал.1 и ал.3 от същата инструкция; чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010 и № Из2992/16.12.2010 – да състави документ за административна санкция във връзка с констатирано нарушение по чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП, от което произлезли вредни последици, изразяващи се в осуетяване на внасянето на глобата в Републиканския бюджет и в реализиране на административно наказателна отговорност по ЗДвП на свидетеля № 005 РР - престъпление по чл.387, ал.1, пр.2, алт.1 от НК.

На К. е взета мярка за неотклонение парична гаранция в размер на 2000 лв., която била внесена на 24.02.2012 /л.47/. Видно от представеното банково удостоверение на 19.03.2014 г. банковата гаранция е върната на К. от СГП.

На 07.03.2012 г. ищецът е бил привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП за това, че на 06.07.2011 г. около 5.00 часа в гр. Русе, на бул. “България“ в района на отбивката на „КАТ-МВР“, в качеството му на полицейски орган-държавен

служител в МВР-полицай, младши автоконтрольор I степен, Е-I степен ОД на МВР-Русе ООР, с-р ПП, група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“, в съучастие като съизвършител с Ц. С. Ц., по време на извършване на полицейска проверка поискал от свидетеля 005 РР дар, който не му се следва и приел дар, който не му се следва, сумата от 150 евро с левова равностойност 293.38 лв., за да извърши друго престъпление във връзка със службата му - такова по чл.387, ал.1 НК, а именно неизпълнение на задълженията му по служба, регламентирани с чл.4, ал.1, т.1, пр.2 ЗМВР; чл.52а, ал.2, т.4 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика; чл.12 и чл.71 от Етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2, т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност на МВР; чл.122, ал.1 и ал.3 от същата инструкция и чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010 г. и № Из-2992/16.12.2010 г. относно определяне на длъжностни лица от МВР да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и осъществяват контролна дейност по ЗДвП - да състави документ за административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП, като деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение - докато Н. К. отправял обиди и заплахи към свидетел 005 РР „ти румънец, ще видиш какво ще те направим“, заплаха, че ще конфискува автомобила, а самият свидетел ще отиде в затвора, както и отправял други нецензурни думи и псувни към него, а Ц. Ц. в подкрепа на тези изявления пристъпил към обективизиране на заплахите, като започнал да снима с фотоапарат автомобила и предприел действия по демонтиране на контролните табели на автомобила - престъпление по чл.302, т.2 и т.1, ал.2 вр. чл.301, ал.3, пр.1 вр. ал.1, пр.1 вр. чл.20, ал.2 НК и за това, че на 06.07.2011 г. около 05.00 часа в гр. Русе, на бул. „България“ в района на отбивката на „КАТ-МВР“ в качеството му на полицейски орган - държавен служител в МВР- полицай, младши автоконтрольор I степен, Е-I степен ОД на МВР Русе, ООР, с—р ПП група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“, осъществяващ административно-контролна дейност, злоупотребил със служебното си положение и неизпълнил задълженията си по служба, визирани и регламентирани с чл.4, ал.1, т.1, пр.2 ЗМВР; чл.52а, ал.2, т.4 ЗМВР; чл.58 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика, установяващи задължение за „осъществяване на ефективен контрол върху спазване на правилата за движение...“; чл.12 и чл.71 от Етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2, т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност; чл.122, ал.1 и ал.3 от същата инструкция; чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010 и № Из-2992/16.12.2010 , от което произлезли вредни последици, изразяващи се в осуетяване на внасянето на глобата в Републиканския бюджет и в реализиране на административно-наказателна отговорност по ЗДвП на свидетеля № 005 РР, престъпление по чл.387, ал.1, пр.2 от НК. На К. му била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000 лв.

С Постановление за частично прекратяване на наказателно производство от 27.01.2014 г. прокурор при СГП е прекратил частично наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП поради неосъществен престъпен състав за извършени от обвиняемите по същото ДП, един от които е ищецът К., престъпления по чл.387 НК и за

извършени престъпления по чл.301, ал.3, пр.1 НК. Със същото постановление е отменена и мярката за неотклонение, взета на Н. К. - парична гаранция в размер на 2000 лв. Със същото постановление е постановено разследването на продължи срещу обв. К. за извършено престъпление по чл.301, ал.1, пр.2, вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК. С Постановление за привличане на обвиняем от 31.01.2014 г. на прокурор при СГП Н. К. е привлечен като обвиняем за това, че на 06.07.2011 г. около 5.00 часа в гр. Русе, на бул. "България" в района на отбивката на „КАТ-МВР“, в качеството му на длъжностно лице от категорията на чл.169, ал.1, т.1 ЗМВР /държавен служител/ - полицаи, младши автоконтрольор I степен в група „Организация на движението, на пътният контрол и превантивна дейност“ при сектор „Пътна полиция“ към отдел "Охранителна полиция" на ОД МВР Русе, категория Е-I степен, звание главен сержант, осъществяващ административно-контролна дейност, в съучастие, като извършител, с пътният полицаи Ц. Ц., по време на пътна полицейска проверка на св. С. Д. Д. приел от св. Д. дар, който не му се следва, а именно 150 евро с левова равностойност 293.38 лв., за да не извърши действие по служба - да състави акт за установяване на административно нарушение по чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП, допуснато от св. Д.. За това обвинение не е взета мярка за неотклонение спрямо ищеца К..

За това обвинение е внесен обвинителен акт против Н. К. и други лица на 09.01.2015 г. в Окръжен съд-Русе. Образувано е НОХД № 20/15 по описа на РОС, което с протоколно определение от 15.04.2015 г. е прекратено и делото е върнато на Софийска градска прокуратура за отстраняване на 5 посочени в определението на съда недостатъци на обвинителния акт.

На 30.11.2015г. Ц. Ц. и Н. К. са поискали от съда да постанови започване на производство по глава XVI от НПК „разглеждане на делото в съда по искане на обвиняемия“ - чл.368 и чл.369 НПК. По образуваното ЧНД № 604/15 по описа на РОС съдът е върнал на Софийска градска прокуратура ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП/ пр. пр. № 4-2846/11 по описа на СГП, като дава възможност на прокурора в 3-месечен срок да го внесе за разглеждане в съда с обвинителен акт, с предложение за освобождаване на обвиняемите от наказателна отговорност с налагане на административно наказание или споразумение за решаване на делото, или да прекрати наказателното производство, като уведоми за това съда, по отношение на обвиняемите Н. К. и Ц. С..

С Постановление от 29.03.2016 г. на прокурор при СГП е прекратено наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО СГП, водено за престъпление по чл.302, т.1, ал.1, пр.2 вр. чл.20, ал.2 НК против Н. К. и Ц. Ц.. По жалба на двамата е образувано ЧНД № 263/16 г. по описа на РОС, по което с Определение № 170 от 16.05.2016 г. постановлението на СГП е потвърдено. С Определение № 47 от 05.08.2016 г. по ВЧНД № 212/16 по описа на Апелативен съд-Велико Търново определението на РОС е отменено и Постановлението на прокурора от СГП от 29.03.2016 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП е изменено в частта относно основанието за прекратяване от чл.243, ал.1, т.2 НПК на чл.243, ал.1, т.1 вр. чл.24, ал.1, т.1, пр.1 НПК, т.е. деянието не е извършено.

Установява се по делото, че със заповед от 23.02.2012 г. на Директора на ОДМВР Русе е образувано дисциплинарно производство срещу полицаи Н. К. и същият е временно отстранен от длъжност и е разпоредено да му бъдат иззети служебната карта, личен знак и служебно оръжие. Със Заповед от 21.08.2012 г. на Директора на ОДМВР Русе на К. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и служебното му правоотношение с МВР е прекратено, считано от датата на издаване на заповедта. Нарушението е за това, че на 06.07.2011 г. около 5.00 часа в гр. Русе по време на полицейска проверка е поискал от спрения водач на МПС пари – 150 евро, които не му се следват и е приел пари, които не му се следват като 50 евро са били за Ц. К. отправял обиди и заплахи към свидетеля със скрита самоличност, че ще конфискува автомобила, ще отнеме свидетелството за управление, а самият свидетел ще отиде в затвора, а полицаи Ц. Ц. в подкрепа на тези твърдения е пристъпил към реализиране на заплахите, като е започнал да снима с фотоапарат автомобила и е предприел действия по демонтиране на регистрационните му табели, както и на автомобилите, пътуващи и спрени, след този на свидетеля, който били с румънски транзитни номера. С тези си действия К. е нарушил задължения по длъжностна характеристика и инструкции и заповеди на МВР, с което е извършил дисциплинарни нарушения по чл.227, ал.1, т.7, пр.2 и т.8, пр.1 ЗМВР- използване на служебно положение за лична облага и облага на трето лице и злоупотреба с власт, както и дисциплинарно нарушение по чл.230, ал.2, пр.4 ППЗМВР „деяния несъвместими с етичните правила на поведение в МВР, с които се уронва престижът на службата, което е несъвместимо с установените правила в Етичния кодекс за поведение на държавните служители. В заповедта е отразено, че за същите действия на 22.02.2012 г. на полицаи К. е повдигнато обвинение по ДП № 20- П/11 по описа на СО при СГП за извършени умишлени престъпления от общ характер и му е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000 лв. Посочено е, че обстоятелството, че служителят е привлечен като обвиняем за умишлено престъпление от общ характер, несъмнено създава негативно отношение към институцията на МВР, намалява доверието към нея и уронва престижа на службата. С поведението си служителят не е опазил доброто име на институцията, не е дал личен пример на хората да спазват закона и не е допринесъл за изграждане и утвърждаване на положителния образ на МВР, което е нарушение на чл.7, чл.8 и чл.92 ЗМВР. К. е обжалвал издадената заповед за налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“ и същата с Решение на Административен съд - Русе е отменена. Срещу решението е подадена касационна жалба от ОДМВР Русе и с Решение на ВАС е отменено постановеното от Административен съд Русе решение и е отхвърлена жалбата на К. срещу заповедта за уволнение.

От представеното копие на трудова книжка на ищеца се установява, че в периода от 23.08.12 г. до 10.09.2012 г. същият е работил в „Алекс“ ООД като работник поддръжка като трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл.71, ал.1 КТ; в периода от 10.09.2012 г. до 10.06.2013 г. същият е бил регистриран като безработен в РУСО Русе; в периода от 10.06.2013 г. до 27.08.2013 г. е работил в „Бул РО“ ЕООД като началник склад.

От показанията на разпитания пред първата инстанция свидетел Иво П. - съпруг на сестрата на ищеца, се установява, че на свидетеля му е известно, че срещу ищеца имало повдигнато обвинение, за което разбрал от колеги, а впоследствие и от медиите. Научил и от К., на когото помагал, защото бил юрист. Преди повдигането на обвинение, К. бил работохолик, обичал работата си повече от нормалното. Бил стриктен, винаги добре облечен, никога не закъснявал за служба. Очаквал офицерска длъжност, защото завършил право. Бил точен, организиран, държал и на семейството си, и на работата си. След това в него настъпила пълна промяна, която се изразявала в това, че изглеждал нервен, брадясал, недоспал, започнали проблеми в семейството му, затворил се в себе си и спрял да общува с хора, срамувал се. Съпругата му първоначално вярвала, че той е невинен, но впоследствие го обвинявала и това довело до отчуждение. Спрял да се грижи за децата си, срамувал се да излиза с тях, а преди това се грижел много пълноценно за тях. Започнал да пуши, бил много нервен, не гледал хората в очите, отслабнал 5- 10 кг. Оплаквал се от постоянно главоболие, изпитвал страх, че това ще доведе до по-сериозно заболяване. Преди обвинението бил много контактен, точен човек, а впоследствие се затворил, изпаднал в депресия. Сестра му го убеждавала да посещава психолог, записала му час, но той отказал. Обвинението развалило семейството му и него, като човек. Ищецът не можел да преживее срама, травмата щяла да му остане за цял живот. Гаранцията била заплатена от сестрата на ищеца, а средствата били на К.. Свидетелят П. посочва, че адвокатското възнаграждение от 2500 лв. за адв. П., били дадени на ищеца в заем. Свидетелят занесъл парите за възнаграждението на адвоката пред кантората му, където ги предал на ищеца. Н. върнал заетата сума.

От показанията на свидетеля Д. П. се установява, че преди обвинението ищецът бил деен, борбен и активен, завършил право, искал да расте в йерархията, да вземе офицерско звание. След като му повдигнали обвинение той станал затворен и много труден за общуване. Качил килограми, във видимо лошо настроение, ходел с наведена глава, оплаквал се от постоянно главоболие. Свидетеля П. поканил ищеца да му гостува в Австрия, за да го разведри, но Н. бил в депресия и свидетелят стигнал до заключение, че само с думи не може да се помогне на приятеля му. Съпругата му обърнала гръб и не го подкрепила, а Н. имал и тежки финансови проблеми, нямал доходи, не го вземали на работа, въпреки, че кандидатствал на различни места, включително и за шофьор. Свидетелят П. установява, че е дол на ищеца заем от 5800 лв. през 2013 г., за да посреща разходите и издръжката на семейството си, който заем К. погасявал на части.

Свидетелят Ц. Ц. – колега на ищеца, работили заедно до февруари 2012г., когато им повдигнали обвинения. Свидетелят посочва, че предишната година ищецът К. завършил право и искал да стане офицер, да расте в йерархията. Свидетелят установява, че двамата с ищеца ангажирали адвокат П. да ги защитава по повдигнатото обвинение, платили му по 2500 лв., но не им били издадени документи за плащането. Преди срещата с адвоката парите на Н. били донесени от съпруга на неговата - Иво. След като му било повдигнато обвинението, на свидетеля направило впечатление, че има промяна в поведението на Н.. Той много се притеснявал, уплашен бил да не влезе в затвора, а имал малки деца.

Свидетелят Ц. посочва, че след обвинението ищецът станал раздразнителен, приятелите му спрели да му се обаждат, започнал да се отдръпва и затваря в себе си. До 2015 г. нямал откъде да получава финанси. Според свидетеля из целия град се разчуло, писали по различни медии. Съпругата на ищеца се развела с него поради това, че не му повярвала, че е невинен и поради безпаричието. Свидетелят Ц. твърди, че Н. е посещавал психолог, но това не му помогнало, приемал и медикаменти заради главоболие. Свидетелят не може да си спомни имената на психолога.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Решението в обжалваните части е валидно и допустимо.

Пред Русенския окръжен съд са предявени обективно съединени иски от Н. П. К. против Прокуратурата на Република България, с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, за обезщетяване на претърпени имуществени и неимуществени вреди от незаконно обвинение.

Съдът намира, че в случая са налице предпоставките за ангажиране отговорността на държавата за обезщетяване на претърпените от ищеца Н. К. неимуществени вреди, които са вследствие на незаконното обвинение. Установено е по делото, че воденото наказателно производство срещу ищеца е завършило с прекратяване на същото от прокурора, поради това, че деянието не е извършено.

Наличието на основанието за ангажиране отговорността на Прокуратурата не се спори, а спорен е въпроса настъпили ли са вреди от воденото наказателно производство и какъв е техния размер.

От показанията на разпитаните свидетели се установява, че ищецът Н. К. е претърпял неимуществени вреди от незаконното обвинение.

При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди от деликт следва да се съобразят характера на увреждането, начина на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, възраст на увредения, причинените морални страдания и др. Когато неправомерното поведение се състои в неоснователно повдигнато обвинение от правозащитните органи, съдебната практика определя като релевантни за размера на обезщетението обстоятелства относно личността на увредения, данните за предишни осъждания, начина му на живот и обичайната среда, тежестта на престъплението, за което е повдигнато обвинението, продължителността на наказателното производство, наложените мерки на процесуална принуда, отражението върху личния, обществен и професионалния живот, разгласа и публичност, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането на здравето е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването.

Установено е по делото, че ищецът е претърпял неимуществени вреди от воденото срещу него наказателно производство, завършило с прекратяване на основание чл.243 ал.1 т.1 вр. с чл.24 ал.1 т.1 от НПК. Ищецът е търпял неимуществени вреди, свързани с

негативните му преживявания – бил изнервен, станал затворен, не искал да контактува; не можел да спи; изпитвал срам; непрекъснато бил угрижен и изпитвал безпокойство; страхувал се, че ще влезе невинен в затвора и че ще остави децата си без бащина подкрепа; след обвинението приятели спрели да контактуват с него; чувствал се обиден; изпитвал неудобство как ще обясни ситуацията на децата си. Установено е, че преди обвинението ищецът не е осъждан. Освен това доказан е и факта, че е накърнено доброто име на ищеца, уронени са честта и достойнството му.

Въззивната инстанция намира, че в конкретния случай при определяне размера на обезщетението за претърпените от ищеца Н. К. неимуществени вреди и за прилагане принципа на справедливостта по чл. 52 от ЗЗД следва да се отчетат следните обстоятелства: към момента на започване на наказателното производство ищецът е бил на възраст 35 години, живеел е в гр. Русе със съпругата си и двете си деца, като към същия момент не е бил осъждан; ищецът е бил привлечен като обвиняем в извършаване на престъпления по чл.302, т.2 и т.1, вр. ал.2, вр. чл.301, ал.3, пр.1, вр. ал.1, пр.1, вр. чл.20, ал.2 НК и по чл.387, ал.1, пр.2, ал.1 НК с постановление за привличане от 22.02.2012г.; престъпленията, за които ищецът е обвинен са тежки-за първото от тези престъпления се предвижда от три до петнадесет години, глоба до 25 хиляди и конфискация до $\frac{1}{2}$ от имуществото, както и лишаване от право по чл.37 ал.1 т.6 и 7, а за второто престъпление-лишаване от свобода до три години; с Постановление за частично прекратяване на наказателно производство от 27.01.2014 г. прокурор при СГП е прекратил частично наказателното производство против ищеца поради неосъществен престъпен състав за извършени от обвиняеми за престъпления по чл.387 НК и за извършени престъпления по чл.301, ал.3, пр.1 НК, като е постановено разследването на продължи срещу обв. К. за извършено престъпление по чл.301 ал.1, пр.2, вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК, а с постановление от 31.01.2014г. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл.301 ал.1 пр.2 ал.2 от НК, вр. с чл.20 ал.2, вр. с ал.1 от НК; наказателното производство срещу ищеца за престъпление по чл.302 ал.1 т.1 пр.2 вр. с чл.20 ал.2 от НК е прекратено на 5.08.2016г.; престъпленията, за които ищецът е бил обвинен са във връзка с изпълняваната от него професионална дейност; наказателното производство е продължило около четири години и пет месеца, като в този период делото е разгледано в досъдебната фаза и в съдебната фаза/ три месеца/, когато е бил внесен обвинителен акт и с разпореждане на съдията докладчик делото е било прекратено и върнато на прокурора; публичното разгласяване на обвинението; ищецът е бил с мярка за неотклонение „парична гаранция“, която с постановлението за частично прекратяване на производството, е била отменена и гаранцията върната и след това ищецът не е имал мярка за неотклонение.

На ищеца се дължи обезщетение само за вредите, които са пряка и непосредствена последица от обвинението, за което наказателното производство е прекратено.

Независимо, че наказателното производство първоначално е водено срещу няколко лица, предвид продължителността му въззивният съд намира, че то не е в разумни срокове. Няколкократно се е извършвало прецизиране на обвинението за едно от деянията; делото е прекратявано и връщано от съда; наложило се обвиняемия К. сам да поиска от съда да

постанови започване на производство по глава 16 от НПК „разглеждане на делото по искане на обвиняемия“.

С оглед на изложеното и при съобразяване на всички вече изложени обстоятелства, относими към определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, както и на обществено икономическата обстановка в страната към 5.08.2016г., и с оглед критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, въззивният съд счита, че справедливото обезщетение за неимуществените вреди, претърпени от ищеца от незаконното обвинение в случая е в размер на 8000 лв. Искът следва да се уважи за сумата от 8 000 лв., а за разликата над 8 000 лв. до 15 000 лв. следва да се отхвърли като неоснователен.

Не са налице обстоятелства, които да обосновават размер на обезщетението по-висок от 8000 лв. Наказателното производство против ищеца е протекло преди всичко в досъдебната фаза и за кратко в съдебната фаза. За едно от престъпленията, за които ищецът е бил обвинен-престъплението по чл.387 от НК, наказателното производство е било прекратено на втората година от привличането на ищеца като обвиняем. По отношение на това престъпление ответникът не се позовава изрично на погасителна давност в допълнителния отговор на исковата молба, независимо, че посочва постановлението на прокурора за частичното прекратяване на наказателното производство. За другото престъпление, в което ищецът К. е бил привлечен като обвиняем-това за подкуп, в течение на досъдебното производство обвинението е било прецизирано няколкократно, като деянието е квалифицирано под различни текстове от НК, като в крайна сметка е останало като престъпление по чл. 302 ал.1 т.1 пр.2 вр. с чл.20 ал.2 НК. На ищеца не е била налагана най-тежката мярка за неотклонение „задържане под стража“. Освен това по делото не се установи воденото наказателно производство против ищеца да се е отразило на физическото и психическото му здраве, освен обичайните негативни преживявания. Съдът отчита и обстоятелството, че през времетраенето на наказателното производство, ищецът е изпитвал негативните изживявания, описани по-горе, не само от воденото наказателно производство, но и от воденото против него дисциплинарно производство, което е завършило с дисциплинарното му уволнение. Не се установи по делото развода на ищеца да е по причина на воденото наказателно производство против него.

С оглед на изложеното обжалваното решение в частта, с която на ищеца е присъдено обезщетение за неимуществени вреди за сумата над 8 000 лв. до 15 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 26.07.2021г. до окончателното изплащане, следва да се отмени и вместо него да се постанови решение, с което предявеният иск по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 от ЗОДОВ следва да се отхвърли за тази разлика като неоснователен. Решението в частта, с която е уважен иска за неимуществени вреди в размер на 8000 лв. като правилно следва да се потвърди.

По отношение на началния момент за присъждане на законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди въззивната жалба на ищеца е частично основателна.

Началният момент на забавата, от който се дължи законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, когато наказателното производство е прекратяване

поради неизвършване на престъплението, е от момента на прекратяване на наказателното производство. В този смисъл е постоянната съдебна практика, както и т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005г. по тълкувателно дело № 3/2004г. на ОСГК на ВКС, което е задължително за съдилищата.

В случая неправилно първостепенният съд е присъдил законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди с начален момент 26.07.2021г./датата на исковата молба/.

По отношение на ищеца наказателното производство е прекратено на 5.08.2016г. и от този момент е налице забавата. Тъй като от страна на ответника е направено възражение за изтекла погасителна давност на лихвите за забава, върху обезщетението за неимуществени вреди не може да се присъди законната лихва, считано от деня на прекратяване на наказателното производство. В разглеждания случай началният момент на лихвата за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди от 8000 лв. следва да се определи при съобразяване на обстоятелството, че възражението за изтекла тригодишна давност в случая е основателно. Исковата молба е подадена в съда на 26.07.2021г. За периода от 5.08.2016г. до 25.07.2018г. /вкл./, т.е. три години назад преди предявяване на исковата претенция от 26.07.2021г., законната лихва е погасена на основание чл.111 б.„в“, предл.второ от ГПК. Ето защо законната лихва върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди от 8000 лв. се дължи, считано от 26.07.2018г. до окончателното изплащане, а не от 26.07.2021г./датата на предявяване на исковата молба/. Ето защо претенцията за присъждане на законни лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за периода от 5.08.2016г. до 25.07.2018г. е неоснователна. В тази част решението е правилно и следва да се потвърди.

По претенциите за имуществени вреди:

Въззивният съд намира, че претенцията на ищеца за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 2400 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в досъдебното производство, е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. По досъдебното производство ищецът е бил представляван от адв. Л. П., видно от представения по досъдебното производство договор за правна помощ и съдействие, сключен между К. и адв. П.. В договора липсва договорено адвокатско възнаграждение. Липсва и отразяване за плащане на такова. В случая не е установено да има договорено възнаграждение за адвоката между ищеца и представлявалия го адвокат П. по досъдебното производство. От показанията на свидетелите П. и Ц. също не се установява какво адвокатско възнаграждение е било договорено за защитата на К. по досъдебното производство и дали е заплатено такова. Освен това свидетелите не установяват предаването на сума за адвокатско възнаграждение на адвоката П., именно за осъществяваната от него защита по досъдебното производство. Въззивният съд споделя извода на първостепенния съд, че договорът за правна помощ със съдържащите се в него реквизити, представлява разписка за изплащане на договорена и заплатена сума, поради което единствено чрез него или друго писмено доказателство може да се установи плащане

на адвокатското възнаграждение. В тази част решението следва да се потвърди.

Претенцията на ищеца за сумата от 422.72 лв., представляваща законна лихва върху сумата от 2000 лв. на внесената от него гаранция, за периода от 24.02.2012 г. до 19.03.2014 г., е неоснователна. Установено е по делото, че на 19.03.2014 г. по разпореждане на прокурор от СГП, на ищеца е върната внесената от него парична гаранция. С предявения иск ищецът претендира пропуснати ползи за това, че е лишен от възможността да разполага с паричните средства в размер на 2000 лв., заради внесената гаранция. Законната лихва за забава е за забавено плащане на определено задължение. В случая няма забава. Законната лихва за забава не е измерител на пропуснати ползи от неползването на определена парична сума. Освен това не е установено по делото, че ищецът със сигурност би реализирал увеличаване на имуществото си за периода от 24.02.2012 г. до 19.03.2014 г., ако не беше внасял гаранция и беше разполагал със сумата от 2000 лв. Ето защо претенцията се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. В тази част решението следва да се потвърди.

Искът за сумата от 4867 лв., представляваща размера на нетния доход, от който е бил лишен ищеца за период от 6 месеца, през които е бил отстранен от длъжност, претендирана като обезщетение за имуществени вреди от незаконно обвинение, е неоснователен. Отстраняването на ищеца временно от длъжност за срок от шест месеца е станало на основание издадената на 23.02.2012 г. от Директора на ОД "МВР" - Русе Заповед № 3-697, с която е образувано дисциплинарно производство срещу полицай Н. К. и същият е временно отстранен от длъжност и е разпоредено да му бъдат изети служебната карта, личен знак и служебно оръжие. Временното отстраняване от длъжност не е на основание обвинението на К. за извършено престъпление. Основателни са доводите на жалбоподателя-ответник, че в случая Директора на ОД "МВР" - Русе е действал в условията на оперативна самостоятелност, тъй като не е имал задължение да отстранява Н. К. от длъжност, а е извършил това по своя преценка, с оглед започналото дисциплинарно производство против К. и на основанията в Закона за МВР, посочени в заповедта. Към момента на издаване на Заповед № 3-697/23.02.2012г. не е съществувала разпоредбата на чл.214 ал.2 от ЗМВР, който е в сила от 28.11.2014г., т.е. след издаване на заповедта. Към момента на издаване на заповедта за отстраняване на ищеца от длъжност е действал ЗМВР /ДВ бр.17 в сила от 1.05.2006г., отменен 28.11.2014г./ и към този момент не е имало разпоредба, която да задължава дисциплинарнонаказващият орган да отстрани временно от длъжност лице, което е обвинено в престъпление. С оглед на изложеното отстраняването на ищеца Н. К. от длъжност за срок от шест месеца, не е в пряка причинно-следствена връзка с повдигнатото му обвинение в извършване на престъпления, поради което ответникът не дължи обезщетение за вредите, които са настъпили от отстраняване на ищеца от длъжност. Вредите от отстраняването на ищеца временно от длъжност са последица от образуваното срещу него дисциплинарно производство. Цитираната от първостепенния съд съдебна практика е неотнормисима в случая. По изложените съображения искът за сумата от 4867 лв. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Решението в тази част следва да бъде отменено и вместо него да се постанови решение, с което искът за сумата от 4867 лв. да се отхвърли.

Исковата претенция за сумата от 790.37 лв., представляваща получено от ищеца в по-малък размер обезщетение за безработица, вследствие на дисциплинарното уволнение, претендирана като за имуществени вреди вследствие на незаконното обвинение, също е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Дисциплинарното производство против ищеца е завършило с дисциплинарното му уволнение, като жалбата на ищеца против заповедта за уволнение е отхвърлена с влязло в сила решение на Върховния административен съд. Дисциплинарното производство е самостоятелно производство, различно от наказателното производство. В случая поради дисциплинарното уволнение ищецът е получил по-нисък размер на обезщетение за безработица и то е вследствие именно на уволнението, а не на незаконното обвинение. Както бе посочено по-горе и тези вреди не са пряка последица по смисъла на чл.4 от ЗОДОВ на воденото наказателно производство, а са пряка последица от дисциплинарното производство, водено против ищеца, което е завършило с влязла в сила заповед за дисциплинарно уволнение. Решението в тази част следва да бъде отменено и вместо него да се постанови решение, с което искът за сумата от 790.37 лв. да се отхвърли.

Искът за заплащане на сумата от 35 822.64 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, представляващи разликата между възнаграждението, получавано от ищеца преди напускането на системата на МВР и получаваното от него след това за времето от 23.08.2012 г., когато е издадена заповедта за налагане на дисциплинарното му наказание „уволнение“ до 30.06.2021 г., е неоснователен. В исковата молба ищецът твърди, че след налагането на дисциплинарното му наказание за него се явява и пряка имуществена вреда разликата в трудовото му възнаграждение преди напускане на системата на МВР и получаваното от него след това. Действително в исковата молба не е уточнен периодът, за който се претендира тази разлика, който ищецът уточнява едва с молбата си пред въззивния съд, а именно, че се касае за периода от 23.08.2012 г. до 30.06.2021 г., но става ясно, че е за периода след уволнението до исковата молба. От обстоятелството, че е в исковата молба е посочено, че разликата във възнаграждението за последните пет години също представлява вреда пряка и непосредствена от незаконното му уволнение, не означава, че ищецът претендира тази разлика само за последните пет години. Този иск въззивният съд намира за неоснователен. В случая не е налице причинна връзка между незаконното обвинение и получаваното от ищеца възнаграждение в размер по-нисък от това, което е получавал в МВР. Няма основание да се присъжда тази разлика на ищеца, тъй като основанието за напускането му на МВР е дисциплинарното му уволнение, а не незаконното обвинение. Дисциплинарното уволнение представлява самостоятелно основание, поради което ищецът е преустановил работата си в МВР. Освен това не е налице и причинна връзка между незаконното уволнение и възможността на ищеца да си намери работа с по-високо възнаграждение, тъй като след уволнението от МВР, не е съществувала пречка ищецът да си намери работа със същото, или с по-високо възнаграждение. За периода след като наказателното производство против ищеца е прекратено до завеждането на исковата молба, също липсва причинна връзка, тъй като през този период ищецът вече не е бил обвиняем по наказателно производство. По изложените съображения и тази искова претенция за имуществени вреди следва да бъде отхвърлена. Решението в тази част следва да бъде

потвърдено.

При този изход на делото решението в частта, с която ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски по делото за производството пред първата инстанция в размер за сумата над 321.72 лв. до 830лв. следва да бъде отменено, тъй като дължимите на ищеца разноски съобразното уважената част от исковете 8000 лв. за производството пред първата инстанция са 321.72 лв.

Водим от горното Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 169 от 16.05.2022 г. на Окръжен съд – Русе, постановено по гр.д. № 487/2021 г. по описа на същия съд, в частта, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Н. П. К., ЕГН ***** сумата за разликата над 8000лв. до 15 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП, прекратено с постановление на СГП от 29.03.2016 г., изменено относно основаниято за прекратяване, а именно, че деянието не е извършено от К., ведно със законната лихва считано от 26.07.2021г. до окончателното изплащане, вместо което постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. П. К. против Прокуратурата на Република България иск по чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП, прекратено с постановление на СГП от 29.03.2016 г., изменено относно основаниято за прекратяване, а именно, че деянието не е извършено от К., за разликата над 8000 лв. до 15 000 лв., като неоснователен.

ОТМЕНЯ решение № 169 от 16.05.2022 г. на Окръжен съд – Русе, постановено по гр.д. № 487/2021 г. по описа на същия съд, в частта, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Н. П. К., ЕГН ***** сумата от 4867 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие на повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП, прекратено с постановление на СГП от 29.03.2016 г., изменено относно основаниято за прекратяване, а именно, че деянието не е извършено от К., представляващо размера на нетния доход, от който е бил лишен за период от 6 месеца, през които е бил отстранен от длъжност, ведно със законната лихва считано от 26.07.2021г. до окончателното изплащане, вместо което постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. П. К. против Прокуратурата на Република България иск по чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие на повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП, прекратено с постановление на СГП от 29.03.2016 г., изменено относно основаниято за

прекратяване, а именно, че деянието не е извършено от К., за сумата 4867 лв., представляващо размера на нетния доход, от който е бил лишен за период от 6 месеца, през които е бил отстранен от длъжност, като неоснователен.

ОТМЕНЯ решение № 169 от 16.05.2022 г. на Окръжен съд – Русе, постановено по гр.д. № 487/2021 г. по описа на същия съд, в частта, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Н. П. К., ЕГН ***** сумата от 790.37 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди вследствие на повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП, прекратено с постановление на СГП от 29.03.2016 г., изменено относно основанията за прекратяване, а именно, че деянието не е извършено от К., представляващо получено в по-малък размер обезщетение за безработица, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 26.07.2021г. до окончателното изплащане, вместо което постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. П. К. против Прокуратурата на Република България иск по чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за имуществени вреди вследствие на повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП, прекратено с постановление на СГП от 29.03.2016 г., изменено относно основанията за прекратяване, а именно, че деянието не е извършено от К., за сумата от 790.37 лв., представляваща получено в по-малък размер обезщетение за безработица, като неоснователен.

ОТМЕНЯ решение № 169 от 16.05.2022 г. на Окръжен съд – Русе, постановено по гр.д. № 487/2021 г. по описа на същия съд, в обжалваната му част-относно началната дата, считано от която се начислява законна лихва върху главницата на присъденото обезщетение за неимуществени вреди в размер на 8000 лв. в полза на ищеца Н. П. К., което Прокуратурата на Република България е осъдена да му заплати, а именно датата 26.07.2021г., вместо което постановява:

ОПРЕДЕЛЯ 26.07.2018г. като начална дата, от която се начислява законната лихва върху присъденото в полза на Н. П. К. обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата 8000 лв., което Прокуратурата на Република България е осъдена да му заплати.

ОТМЕНЯ решение № 169 от 16.05.2022 г. на Окръжен съд – Русе, постановено по гр.д. № 487/2021 г. по описа на същия съд, в частта, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Н. П. К. разноски по делото за първа инстанция за сумата над 321.72 лв. до 830лв.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 169 от 16.05.2022 г. на Окръжен съд – Русе, постановено по гр.д. № 487/2021 г. по описа на същия съд, в останалите обжалвани части.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____